

cy

MANIŁY

ALBO

NIESZCZĘSCIA
Z NIEROSTROPNOSCI
Y ZAWISCI
POCHODZĄCĘ

PRZEFLADANIA E. K. C. L. E. O. B. I.

w WARSZAWIE
w Drukarni P. DUFOUR drukarza
J. K. Mei y Rzeczypospolitey.

M. DCC. LXXVIII.

~~I 3019~~

XVIII. 1. 1250.

NANCY

PIETNASTY rok zaczynała Nancy; piękność y wdzięki w swoiey łączyła osobie. Pan Herztord oyciec iey, który inszych nie miał dochodów oprócz pensyi urzędu znacznego przy dworze; umiera nagle: sto tylko czerwonych złotych żonie y córce roczney zostawując intraty. Przez
Aij

to uszczuplenie majątku, przymu-
szone były zmniejszyć wydatki
swoie, y zupełnie odmienić sposob
życia. Trzeba było powierzchow-
ność nowemu podrzucić stano-
wi: lecz nie umiały w tym sobie
postąpić, nie przysposobiły sobie
tey mądrości uwagi, tego oddale-
nia się od wielkiego świata, tego
upodobania w osobności, tey sit-
rowości obyczajów, które przy-
stoją średniemu stanowi, y które
mu pewnie przynoszą uciechy, nie-
znaiome blaskowi y obfitości. U-
myśl Nancy iuż aż nadto był ze-
psuty, przez złe początki, tak nie

właśnie nazwaney, dobrej edukacyi.

Wszystko obiecywało w tey młodey osobie przymioty doskonałej damy: owa grzeczność urągająca, owe dziwaństwa opaczności, owa wyuczona niebaczność, szydności bez liczby, które zażyczyć u nas wyfokiego urodzenia damę, y które ku hanbie mych rodaków w ich oczach ją czynią przyjemną, gdy ją upodlają.

Iednakowoż się w Nancy obwieszczwały cnoty, y grunt poczciwości; którą nic narużzyć nie mogło.

Nie długo matka w tym została zamamieniu, które były ostatkiem mary przeszłego stanu. Przetarła oczy, zaczęła rozeznawać swoje towarzystwa; uznała, że te częste nawiedziny, które odbierała, zasadzały się na wewnętrznej y okrutnej pocieszce, którą po większej części cznią ludzie, swoje szczęście z cudzym równiając nieszczęściem; poznała, że nieszczęście często gęsto ośmiela szczęśliwzych, do poufalenia się obrażającego, że to rzekome ucześnieństwo cudzej nieszczęśliwości, trąci powszechnie oziębłością wzgardy,

y że tylko ieden krok dobroć wespół litująca od przegarżającej dzieli protekcyi. Bez trudności sobie wniosła, że uroda iey corki, te liczne przywabiała zgromadzenia, rownie niebezpieczne, iak proźne. Bo któżby mógł wątpić, aby zamyśli, tych zwodzicielow modych, na przyjemną y ubogą pannę, nie były zuchwałe y niegodziwe?

Nancy miała ofobliwszy sposob widzenia: przyjemności rozumu łączyły się z przyjemnościami postawy. Obraz rokoszny, wysta-

wiał iey bez przestanku zamęcie sławne, ktore ją wynieść miało, na naywyższy stopień wyfokości y szczęścia. Ten ją szczegulnie widok zabawiał; nic niepodobnego iey się niezdawało prożności. Nie było tego *Lorda* o którym by nie myślała, że będzie przy nogach iey wzdychał; *Milord Duc* długo na nią podczas *Komedyi* spoglądał. Tam, y wyżey ieszcze, iey wzbiiały nadzieie.

Zatrwożona oczywistym niebezpieczeństwem matka, ktoremu się iey córka narażała; oładziła, iż czasieł mieć z nią poważną ro-

zmowę.,, Nancy! (mowi do niej dnia pewnego) zaczynasz mię trwożyć. Posłuchaj mię. Nie ostrość macierzyńka do ciebie mowić będzie, ale łagodność, ale uprzejmość prawdziwego y szczerego przywiązania. Tak jest, moia corko! (tu się na iey szyję rzuca, onę łzami oblewa) twoia przyjaciółka, twoia iedyna przyjaciółka jest ta, która tobie chce swoje serce odkryć, która tobie pokaże przepaść, do ktorey bieżysz. Wiesz, że śmierć oyca twego odmieniła stan nasz . . . Popelniam błąd moia corko; dziś go uznaję,

y chcę go poprawić. Zapomniałam że nasze dostatki są szczupłe, że masz niektóre przyjemności, które się codzień bardziej wyluszczaią . . . ale te przyjemności są słabą zaletą, jeżeli nie są złączone z cnotami . . . A gdy kto nie jest w szczęściu, moja Nancy, a wszystko się uciechom y światu poświęca; rzadko kiedy jest szanowanym. Urąganie obok z wzdumą chodzi. Nie trzeba to przed sobą tacić, nie trzeba się dać od ludzkiej uwodzić czułości. Pogardzaią niešťliwemi. Patrz, moja córko. Oto jest, to uczucie w samey isto-

cie, które wzbudzamy, y które się pod kłamliwym ludzkości ukrywa kształtem. Uzbroymy się więc w odwagę, umiemy znieść ofobność, y sobie samym wystarczyć. Tey chwili poiedziemy na wieś, a przez to roztropne oddalenie się od świata, uwolniemy się od tych szkodliwych wizyt, które, moja kochana Nancy, kiedykolwiek by twoją sprawiły zgubę.,,

Nancy zdawała się przyimować to mądre przedsięwzięcie, ale daleka była od tego, aby miała na nie zezwolić. Prowadzić życie ie-

dnoftayne , nie ſłyſzeć pochwał
wdzięków y rozumu, wykraść ſię
liczbie podchlebnych hołdów, któ-
re zdawała ſię z pychą odrzucać;
ſłowem, nie byź piękną tylko w
oczach proſtych rolników; wola-
łyby raczey na śmierć, niż na ta-
kową zezwolić odmianę: a do te-
go, gdzie matka widziała niebeſpie-
czeńſtwa, błędy, y zgubę pewną,
córka młoda bez doſwiadczenia,
ſame tylko upatrywała przyiem-
noſci, nie ſzkodliwe y nie obraża-
jące cnotę umizgi, ſpoſob niewin-
ny podobania ſię, który uymuie
ſerca bez niewoli, rozrzuca kwia-

ty po umyśle, ale wolność serca
szanuje. Udała się więc do przy-
mleń, prozb, y łez. Matka ją nie-
zmiernie kochała; a z wszystkich
słabości, słabość macierzyńska jest
pewnie ta, która się najmniey
oprzeć może.

Nancy dokazała swego. Zosta-
ły w Londynie, y odbierały nawie-
dziny wybraney młodzieży, kto-
rych młoda panna w liczbie czci-
cielów swoich mieściła.

Slighthman pierwszeństwo trzymał
między gładyszami, przy gotował-
ni ją odwiedzającemi. Był to czło-

wiek gatunku ofobliwszego, karki
 łamał na koniu na wyścigach, wie-
 le dał do mowienia o zakładach
 niezwyuczaynych, ktòre czynił, po-
 siadał szczęśliwą wiedmę pomno-
 żenia się y pokazania, w ieden
 czas, w ieden dzień na widokach
 (a) w Drury-lane, w Haymar-
 ket, w HydePark w Wauxhall,
 w Renelaw: umiał wybornie kląć,
 y trykać się (b) z przyiemnością:
 naywiększy bohater w austryi,
 myśliwy do umoru, y zawodzca
 wszystkich rozpustników w Mary-

[a] miejsca gdzie się widoki, y igrzy-
 ska odprawiają.

[b] Sposob ucierania się w Anglii, gdzie
 sobie głowami w brzuch zadają razy.

bornie (a) odprawił podróż z wielkim pożytkiem, wywiołszy z sobą wiernie wszystkie przywary naszych sąsiadów; czasem pił jak Niemiec, y łączył do hardości Angielskiej, powagę Hiszpańską, był ogłoszonym obrońcą wszystkich *virtuozow*; słowem: od tego czasu jak bog stworzył *Baronettow*, *Slightman* był wtym rodzaju ludzi najsładnieyszym, y najniedorzecznieyszym stworzeniem.

Można się domyślić, iż takowy człowiek był przeświadczony, że

[a] *Miejsce gdzie się rozpustna młodzież zgromadza.*

się będzie podobał; y w samey rzeczy wszystko się znosiło na podfycanie w nim tych podchlebnych myśli. Kilkanaście szalonych kobiet chciało iść z nim do kaplicy (a) Flotte. Takową mając za sobą reputacją, mógł się spodziewać, iż uwiedzie umysł Nancy. Już ią wpisał w regestr dobytych ferc; nie zostawało mu więcey tylko obiąć possessyą własności swoiey. Okazywał wszędzie nadskakiwania y przymilenia ogłoszonego amanta. Nancy, którą skłonność do

[a] Kaplica, gdzie można było tajemnie szubować sobie, bez pokazania pozwolenia.
tego

tego wiodła, aby sakryfikować przyrodzenie y prawdę, modzie, y wydatności, y aby się zdawała szacować to, cokolwiek Anglia miała najszaleńszego; nie omieszkała przenosić Baroneta nad wszystkich. Wierzyła, iż ją usilnie kocha: a doskonale będąc u siebie przeświadczoną, iż ten kochanek żąda byź iey mężem; znosiła zdradzającą ją rokoszą ustawiczność iego.

Czas był, aby się Slighthman oświadczył. Z uniesieniem o swoiey rozprawiał miłości, nigdy o małżeństwie najmnieyszym słowkiem nie

B

wzmiankował. Skłonność, którą byź zrozumiał w tey niešťczyney pannie; śmieliła niegodziwość zwodziciela. Kontent z ułożonego zamyśłu, zmyśła podróż kilkadniową na wieś, y ten list iey posyła.

„ Zdaie mi się, nayukochańsza
„ Nancy, że o moiey nie powąt-
„ piewasz miłości. Masz nadto de-
„ likatności, y znaczną dla siebie
„ korzyść w pokazywaniu tryum-
„ fu piękności twoiey, abyś uczuć
„ nie miała szacunku serca tego,
„ któreś sobie zniewoliła. Nie

„ masz, moja panno, rowiennic, ia
„ niemam spolnika.

„ Twoy rozum, ktòry ci w o-
„ czach moich, nowych dodaie
„ wdziękow ; zapewne skruszył
„ iarzmo przesądów. Stworze-
„ nie niebieskie miałoźby myśleć,
„ iak podle pospolstwo! dla ko-
„ goź są knowane prawa? dla pę-
„ tania tych niewolniczych dusz,
„ ktòre własnego nie mają poczu-
„ cia, y ktòre się pokornie czol-
„ gaią po śladach im uczynionych,
„ y ktòre, że tak rzekę, na cu-
„ dzey wierze tylko mają swoią
„ istność.

Bi
j

„ Oddalmy się daleko od tego
„ drożyfka mniemań, które trze-
„ ba zostawić posągom ludzkim.
„ Odważmy się sami myśleć.
„ Przejrzyjmy na koniec tę wę-
„ zły, które powiązała gruba lu-
„ dzi ręka. Szczęście, moja Nan-
„ cy, możeż bydź, gdzie nie masz
„ wolności? jesteś na to tak pię-
„ knie stworzona, abyś utrzymy-
„ wała serca przez związki te, któ-
„ re działało dziwaństwo praw
„ sprawiedliwych tyrannów osłu-
„ piałości pospolstwa? hołd przy-
„ musu y niewoli z czegoż ci ma
„ podchlebiać? nie, moja Nancy;

„ do miłości to famey należy cie-
„ bie moją panią uczynić, od niey
„ famey powinnaś twoiey władzy
„ pożyczać. Ta jest nad prawo
„ y zwyczaie. Coż może bydź
„ mocniejszyego nad przysięgę
„ którą serce czyni? czyżbym ia
„ mógł zakosztować rozkoszy mi-
„ łości, tey rozkoszy tak słodkiey,
„ tak podchlebney, gdyby była
„ z powinnościami złączona? mo-
„ gąc sprawić wzajemne uszczę-
„ śliwienie, byłoby rzeczą arcy-
„ śmieszną, wystawiać sobie, aby
„ się kto z nas miał udać do roz-
„ wodu. A ieżeliby to szczęście

„ miało swoje granicę, czego ja
„ zmoiey strony nie przewidzam
„ gdyż co dzień nowe, w tobie
„ odkrywam powaby; małżeń
„ stwo . . (zniechęcią kryślę to
„ nienawisne słowo) przydałoby
„ tyśiąc przeciwności do łańcu-
„ cha nie mogącego się zerwać.
„ Ale takowych przypadków nie
„ trzeba się lękać, gdy nas wol-
„ ność złączy. Oświadczywszy
„ tobie moją miłość, która chyba
„ z życiem się skończy; mam-że
„ mówić o fortunie? los, twój,
„ będzie losem nayukochańszey y
„ naybardziey szanowaney kobie-

„ ty. Jeżeli mię śmierć tobie wy-
„ drze, cały mój majątek do cie-
„ bie należeć będzie.

„ Zaklinam cię na imię miłości
„ nayżywfzey, miłości nayrze-
„ wniefzey! nie uważay w tey
„ mierze na zwyczaje y ustawy,
„ nauczyciele to są nierozumnych;
„ nie radź się tylko rozumu, na-
„ tury, y twego serca. Serce, wierz
„ memu doświadczeniu; zabląkać
„ nas nie może. Słuchay rady
„ wewnętrznego uczucia. Tey
„ chwili, gdy to do ciebie piśzę;
„ leżę przy nogach twoich, czeka-

„ iąc od mego kochanego boſtwa
„ wyroku, lub życia, lub śmierci.
„ Niech ten obraz uſtawicznie
„ będzie tobie przytomny. U-
„ walniam cię od odpowiedzi, ktò-
„ raby cię mogła zatrudnić, y od
„ ſzczegulności iſtotnego zezwole-
„ nia, mogących obrazić twoją lękli-
„ wość: za powrotem ze wſi od-
„ biorę przy nogach twoich wy-
„ rok moy. Jeżeli mi pozwolisz
„ widzieć ſiebie, będę pewien o
„ ſzczęściu moim, w ten czas tyl-
„ ko żyć będę, abym był twoim
„ amantem, abym ciebie czciał y
„ wielbił, aż do oſtátka dni moich.

„ Jeżeli zaś zabronisz mi stanąć
„ przed sobą! iaki raz pioruncowy;
„ o niebo! czy trzeba się ciebie
„ wyrzec na wieki?

SLIGHTMAN.

„ P. S. uczynięmy rozporządzenia, które nas uwolnią od
„ śmiesznych przełożeń twoiey
„ kochaney y poszanowania godney
„ matki. W takowych okolicznościach, nie radźmy się nigdy
„ rodziców naszych. Dobrzy to są ludzie, którym zostawić
„ trzeba iarżmo zdań uprzedzonych. Rozumiesz mię, kochan-

„ ko? na moy honor! miłość ma
„ więcey rozumu, niż oni wszyscy,
„ a my iey będziemy posłuszni.
„ mow-że: *tak iest.*

Nancy, ledwie skończyła ten list czytać; zaraz z wielkim gniewem pobiegła do odźwiernego, zakazując bezwstydnego wpuszczać Baroneta. Mimo błędów swoich, była statecznie utwierdzona w cnocie, ale dosyć iey na tym było, iż sobie nie miała co zarzucić, y przeto usprawiedliwioną byź się sądziła, sprawować się podług swego sposobu myślenia. Nadaremnie

usiłowała matka otworzyć iey oczy, aby zobaczyła nierostropność postępów swoich; chciała nakoniec użyć z surowością powagi: ale Nancy udała się do broni, którey raz pomyślnie użyła, y wnet górę otrzymała nad macierzyńską miłością.

Prożność iey czyniła sobie chlubitę z listu Sligthmana, pokazywała go z wyniosłością znajomym kobietom, y w posiedzeniu wystawiała nie iako na widok Baroneta, przykutego do zwyciężkiego wozu, iako porażonego nieprzyja

ciela, którego porażka, pomnażała blask piękności iey. Ten skutek miłości własney miała za niepodeyżrzane świadectwo iey statku, za odpowiedź wiążącą dla tych, którzy by się odważyli naganiać płochość, y nieuwagę iey postępków.

Nie ostatnia ta była tego rodzaju przygoda, której Nancy doświadczyła. Inny zwodziciel pisze do niej. Popelnia tę słabość iż mu odpisuje, y aczkolwiek iey list był zawarty w wyrazach, mniey podchlebiących nadzieiom

nowego amanta, on iednak umiał im dać tłumaczenie pomyślne dla siebie: a ten haniebny podstęp, wzbudził podeyżrzenia, na które iednak ta nierostropna panna nie zasłużyła. Wiedziała doskonale, iakie niepomyślne skutki częstogęsto wynikają dla osób iey płci, z iednego listu: iednakowoż takowe doświadczenie nie mogło ją poprawić. W inney okoliczności udana była, iż zezwoliła na tajemną schadzke. Wszystkie pozory ją oskarżały, w tenczas gdy niewaga na wyniknienia iedyną była szczegulnie winą, którą iey można

było zarzucić, Co chwila, gubiła z myśli tę wielką maxymę: iż nie dosyć na tym, aby zamknąć w sercu godność cnoty: potrzeba aby się wydawała y była widziana zewnątrz. Daremne były rady, grozby y łzy strapioney matki: oczy Nancy były omamione nieszczęśliwą próżnością, która ją na wszystkich zawodziła celach.

Pewnego dnia, gdy była na komedyi, obrocila na się oczy Benteia, człowieka młodego, kapitana na okręcie od oycy sobie kupionym; który powracał z żeglugi. Ten

młodzieniec nagle był uięty pięknnością Nancy. Uważano, że największe namiętności bywały często-gęsto dziełem iednego momentu. Widzieć y kochać ją, było iedno dla Bentleia. Dowiaduie się troskliwie, ktoby była ta piękna dama, którą iuż tak mocno kocha. Obiaśnienia odebrane w tey mierze bardziej nateżaią w nim miłość. Nie wie, iak się pomieścić w liczbę tych, od ktòrych wizyty odbierała Nancy: matka albowiem po nierostropnościach córki, ktòre się nie co rozgłosily; była arcy trudną w wyborze osob,

odwiedzających ją. Równie od miłości iak y od cnoty prowadzony Bentley bierze przed się pisać do matki tey młodey damy. Uszczegulnił iey w tym liście stan swòy, y upraszał, iak o łaskę, aby był pomieszczonym w liczbę tych szczęśliwych, którzy uczęszczali do Nancy, w intencyi ofiarowania iey ręki. Gdy po niektórych informacyach, które potwierdzały słowa Bentleia; odebrał upragnione pozwolenie, natychmiast bieży do iedynego swych chęci celu: matkę tylko zostaie. Ta mu w szczerości serca powiada, że còrka iey
nie

nie ma żadney fortuny, y że on będąc pod władzą oycy, od którego się spodziewa znacznego pomnożenia majątku; uczyniłby naynierozważnieyizy krök, gdyby bez pozwolenia iego, miał w iakie wniść obowiązki: że potrzeba koniecznie, aby oyciec na to zezwolił małżeństwo: że skłonność często bywa dziełem iednego momentu; słowem: oświadczyła mu, iż nie będzie go mogła przyimować w domu swoim, ieżeli iey nie pokaże wyraźnego zezwolenia oycy. Bentley nie wiedział co na to odpowiedzieć. Znał dobrze nieużytość oycy swe-

C

gò, że nie czuły na wszystkie powaby miłości, bogatą by tylko jaką pannę sobie obrał za córkę, któraby oszczędnością swoją pomnażała dostatkow; a Nancy cnoty tylko y piękność miała.

W tym Nancy weszła do pokoju matki, Bentleyiey się natychmiast podobał. Serca ich wzajemnie się zrozumiały, y w iednym mgnieniu oka zobopolnym zapalily ogniem. Mowić zaczęli, rozmowa ich zupełnie zniewoliła. Odszedł Bentley żywą przeięty miłością, przenikniony wdziękami swey kochanki.

Odwiedził ją powtórnie. Każda chwila natężała żywość miłości. Tym pewniejszy był, iż uwiedzie umysł Nancy, ile że już sam był od niej uwiedziony: jednakże surowości się oycy obawiał, którego kochał. Nakoniec pò wielu utarczkach serca y rozumu, wyfiliwszy się na wymyślaniu tyfiącznych projektów, które nie rozmyślność na przemiany psuła; stanął na przedsięwzięciu, żenienia się z nią, bez wiedzy y woli oycowskiej. Mocno nalegał Nancy, aby raczyła ten uskutecznić zamysł. Uprzeyma amantka długo się opie-

Cij

rała żądaniom iego, lecz będąc przeznaczoną zbłądu w błąd wkra-
czać, zezwoliła nakoniec, y tak
wzajemnym zniósłkiem skrycie ślu-
bowali sobie.

Odurzenie roskofzy gdy mine-
ło, Nancy wnet zoczyła całą szka-
radność błędu swego. Poznała,
iż koniecznie potrzeba wyznać
matce popełnioną winę, y donieść
iey o zawartych bez iey wiedzy
ślubach. Bieży, rzucić się iey do
nóg, chce mówić, ale przed łzami
y słowa wymówić nie może— Coż
ci to, moja corko, iakiż smutek cię
pożera? — Zał późny . . . y

wszystka okropność zgryzot . . .
matko moja! . . . (tu w nie wle-
piła oczy wyrażające wielkie roz-
rzewnienie; a łzy się coraz rzęsi-
ściey rzucały) — Mowże, wy-
prowadź mię z tey okrutney bo-
iaźni; . . . Daley, (mowi do niey
matka głosem uymuiącym do-
broci) czy nie wiesz, iż ci lubię
odpuszczać? — Otoż, matko moja,
wszystko ci wyznam. Wiedźże
więc . . . wiedz . . . iż Bentley
. . . jest moim mężem.

Na te słowa, matka bez zmysłów
upadła. Nancy przytula ją do
serca, trzezwi ją; ale raz śmier-

telny już ją dosiagnął. Nieszczęśliwa matka wpadła w ciężką niemoc, y uczuła zbliżający się kres życia swego. Nie może mieć pociechy widzieć y uściskać, przed śmiercią, swego zięcia, kródy się na dni kilka od stolicy oddalił. Czując nadchodzący zgon, taką do corki obrocila mowę, którą bez przestanku łkania tey nieszczęsney panny przerywały. „ Nie lękay się, abym ci miała wyrzucac śmierć moją: przyślugęś mi uczynila. Uwalniasz mię od ciężkiego bolu bydź świadkiem tych nieszczęśliwości, które na ciebie cze-

kąią . . . Przewidzam wszystkie umartwienia y dolegliwości, które ciebie podobno o śmierć przyprawią . . . Twoja nieroztropność, twoja niedufność w moich napomnieniach, y radach uprzejmiej przyjaźni doprowadzą ciebie do tego okropnego kresu. Wspomnij sobie w ten czas strapioną matkę . . . Nancy! . . . już późno będzie . . . Dalby bog, aby to małżeństwo, pod okrutną udziałane wróżbą nie pogrążyło cie w przepaść nieuchronnych przeciwności! poznaię doskonale, że oyciec Bentleia nie wie o tych związ-

kach, y że syn jego lęka się, aby się o nich nie dowiedział . . . Obyś mogła zmiękczyć serce oycy waszego! . . . oby mąż twoy nie zaparł się pierwiastkowych fentymentów, y trwał śtatecznie w miłości ku tobie! oby dzieci twoie, moia corko, nie naśladowały ciebie . . . (tu Nancy skłoniła głowę na ręce matki, y one łzami rzefistemi oblewa) Kochasz mię, Nancy; nigdym o tym nie wątpiła, ale twody charakter mię gubi, zgubi y ciebie. Zostań z bogiem. Ten okropny przyszłości obraz przyspiesza chwile wiecznego rozstania

. . . Nigdy cię bardziej nie-
kochała . . . Zaklinam cię, mo-
ja córko, bądź roztropniejsza, bądź
ostrożniejsza na przyszłość; nie
zapominaj o tej matce . . . „
Nie może dokoń żyć, umiera na
łonie na wpołumarley Nancy. O-
drywiają ją od tego widoku bole-
ści. Oskarża się, iż jest spraw-
czyną śmierci ukochanej matki.
Bieży do łoża, aby jeszcze raz iey
martwe uściskać zwłoki!

„Oto, woła na głos, oto moje
dzieło! moja matko! iam to jest,
ktòram twoje serce przeszyla! iam
to jest! otoż są skutki moiey nie-

roftropności, moiego niepoftużen-
ftwa, moich niewzględów: ach!
mówmy raczey; moich niegodzi-
wych zbrodni. .. Czy potrafi śmierć
zmazać ten występek? . . . Czy
nie zaftużyłam doznać tych wszyst-
kich przeciwności, które mi moja
matka przepowiedziała? jeżeli Ben-
tley przestanie mię kochać! . . .
jeżeli oyciec jego potępi te świę-
te związki, które nas łączą . . .
Ach! nędzna! iakąż ia się zatru-
dniam boiaźnią, wten czas, gdy tu
umierać z rospaczy uależy! gdy
potrzeba sobie wydrzeć to życie,
które mi tylko nienawifnym bydz

może? . . Niech mię pogrzebią przy matce moiej: nie opuścę iey, poydę z nią do grobu, azaż iey łono nie przyimie iefzcze łez nieszczęśliwey còrki! ,,

Bentley winzował sobie, iż w takie wszedł związki, które zachowały wszystkie powaby miłości: ale mimo wszystkich słodyczy, których kosztował, czuł iednak niedobroć postępków swoich. Kochał cnotę, był pilny w wykonywaniu powinności swoich, nie mógł przed sobą utaić, iż obraził powagę oycowłką, która powinna była pobłogosławić tym węzłom, któ-

rym uszczęśliwienie swoje przypisywał. Ten wewnętrzny zarzut, który sam sobie musiał czynić; zaprawiał goryczą wszystkie przyjemności rokosznego małżeństwa. Ukrywał iednak przed żoną swoją ten pożerający sinętek, który w nim iego wina sprawowała; często bywał u oycy z mocnym przedsięwzięciem, rzucić mu się do nog, y wyznać mu wszystko: lecz gdy stanął przed nim, wahał się, y odchodził, nie śmiejąc wyrzec najmnieyszego słowa, któreby było koniecznie za sobą zupełne wyznanie, fortunie y spokoyności ie-

go potrzebne pociągnęło. Nakoniec przecie odważył się pisać do niego. List ten był zawarty w wyrazach pełnych pokory y uprzejmości. Wyobraził w nim duszę syna, którego namiętność obłąkała; przychodzącego błagać miłość oycowską. Portret Naney dowcipnie wchodził w ten obraz zgryzot y żalu Bentleia. Pochwała, którą iey dawał, daleka była od wszelkiego podchlebstwa. Uczyniwszy wierny opis całego życia swoiego, które do tych czas bez najmniejszey było zakały; o iedyńą łaskę prosił oycę, aby mu

pozwoił stawić żonę swoją, aby mogła mu do nóg upaść, aby im nakoniec raczył dać oycowkie błogosławieństwo, które nad wszystkie przenoszą bogactwa.

Stary Bentley, który znał ludzi, y który dosyć żył na świecie; (jest to powiedzieć, iż był trudnym do poruszenia) odebrał list ten w porę mniey sprzyiającą nadzieiom syna: gwałtownym zapalił się gniewem y niechęcią. Dosyć nasłuchał się o Nancy, widział ją nawet, na przechadzkach, na widokach; wiedział dobrze, że po Anglii ieszcze brzmiały ley

(a) *zdrowia* ; znał *iey* piękność, *iey* umizgi, upodobania w modach wykwintnych, które się w *iey* stroiu wydawało. Liczba *iey* *adoratorów*, przygoda z *Baronetem*, zgoła wszystkie okoliczności *iey* różnych nie baczności, wiadome były *oycu* *Bentleia* : co ją czyniło *ieszcze* *bardziej* *podeyżrzaną* w oczach *człowieka*, który z doświadczenia nauczył się nie dufać *cnocie* *kobiecey*.

Miał tedy *syna* *swego* za *szalowanego*, który się dał *uwieść* *sztu-*

[a] *Zwyczay w Anglii przy stole, pić zdrowie iakiey sławney piękności.*

kom chytrey kobiety. W tey myśli, bierze z zapalczywością pióro w rękę, y odpisuie niezczęśliwemu Bentleiewi: że, gdyby tylko był popełnił nierozum zaślepienia się momentalnego, dając się uwieść przemiłaiącej miłości ku Nancy, a ten błąd byłby za sobą iakie pociągnął długi; dobre serce oyca staneloby przy obronie iego, byłby mu pewnie przepuścił, y zaspokoił dłużników: ale teraz, gdy syn buntuiący przeciwko naturze y prawom, śmiał się ożenić bez wiedzy y woli oyca, nie powinien się spodziewać odpuszczenia. Przy-
dał

dał y to, iż żadnego nie dostanie
szeląga, y że postanowił, więcey
go nie widzieć, y zakazać mu na
zawsze wniyście do domu swego.

Bentley, bardziey zmartwiony,
iż oycy rozgniewał, aniżeli iego
groźbami; poruczył czasowi prze-
blaganie, go które mu niepodobna
było teraz otrzymać. Naiął me-
blowane pokoie dla żony swoiey,
a we dwa miesiące potym puścił
się w drugą podróż ku wschodowi.
Był znany po wielu kompaniach
w Londynie, do których ugęszczał,
y ledwie co się oddalił od tego
miałta, zaraz mu przyszło na myśl,

D

iż te wszystkie znajomości będą u niego: a co by było podchlebiało próżności jego, gdyby z żoną swoią przyjmował gości; stało się źródłem podeyżrzenia y nieufności, skoro się puścił w drogę. Nie miał jednak widocznych przyczyn zawiści: ale, że kochał, że znał żywość y wesołość żony, iey upodobanie w rozrywkach, w świecie, w pochwałach; drzał, iż ią opuszczał, wystawioną tak niebezpiecznym nieprzyjaciółom.

Nancy z swoiey strony, iakby na umyślnie wszystko czyniła, aby usprawiedliwić boiazń męża

swego. Owe gruntowne uwagi, które śmierć matki sprawiła, znikły za czasem; wrocila się znowu, do dawnego charakteru lekko-myślnego y nieuważnego: gaskowie się też wrocili do gotowalni; a iey postępowanie daleko niebacznieysze, daleko nierostropnieysze coraz stawało się. Dziś na balu, iutro na operze, z ucztę na ucztę, z assamblow na assamble przenosząc się, późno do domu wracając, a czasem kilka nocy na uciechach trawiąc; tym sposobem prowadziła życie podczas niebytności męża swego.

Dij

Takowe postęпки Nancy, wzbudziły różne domyśły w gospodarzu y gospodyni domu, w którym mieszkała. Mieli ią zrazu za iedne z tych kobiet, które rokosz utrzymuie; rozumieli że ten co niał pokoié iak dla żony swoiey, y potym zniknął pod pozorem podroży; zwiodł ich, taiąc im prawdę, aby lepsze mieli względy y poszanowanie dla niey. Te domyśły przywiodły ich do szukania lepszey prawdy. Dowiedzieli się, że Nancy była w famey rzeczy żoną Benteia, y że żyła w przyiaźni z damami szacunku godnemi,

ktòrych reputacya ustanowiona, była bezpieczna od pocisków złości ludzkiej. Ztym wszystkim postęпки Nancy żadney dla siebie nie miały wymowki; wszystkie pozory ją oskarżały, sąsiedzi zło o niey myśleli y mówili: narzekali, iż im przerywa spoczynek.

Gospodyni nie mogła dłużej wstrzymać wielkiej ochoty, uczynienia iey przelóżeń swoich. Pospólstwo, w swoim stanie podłym, czuie iakąś pociechę, gdy rozumie mieć prawo sądzenia osoby godnieysze, y dania im rady. Nancy zaśluzyla na te upokorzenie, któ-

re miłość własna ledwie znieść mogła. Pani gospodyni miała więc śmiałość przełożyć iey w wyrazach poszanowania pełnych: że Jeymość jest młoda dama: że gdy Jegomość jest wdrodze Jeymość z zbytnią łatwością, tak wiele przyjmuie wizyt. Prosiła daley, aby Jeymość raczyła zważyć: iż ludzie lubią gadać, a słowem, aby miała wzgląd na sąsiadów, y na siebie samą, a nie dawała tyle przyczyn do zgorzzenia, które mała rzecz wzbudza. Skończyła tę exortę, upraszając iak nayspokorniey Jemć Dobrodzikę, aby iey przepuściła

tę śmiałość. Trzeba się domyślić, że takowe przełożenia nie najlepiej były przyjęte od Nancy. Pyfzna z cnoty, którą nienaruszenie zachowała wpośród odmętu umizgów y lekkomyślności; byłaby odrzuciła rady nayflawnieyszego mędrca: takowa zaś nauka pochodząca z ust podłej kobiety, była dla niey nieodpułzczonym upokorzeniem, okrutną urazą własney miłości. Odpowiedziała też na to z wzgardą y niechęcią: że mney dba na mowy tych, którzy ją nie znają; ani zasadza sprawiedliwości, którą ie y każdy winien,

na mniemaniu podłego motlochusa ma ieszcze tyle dobroci, że ostrze- ga niebaczną kobietę, dla własne- go iey dobra, aby nierozsiewała plotkami swoiemi takowe obmo- wy: przydała do ostrości wyra- zow swoich, y groźby. Ledwie co to wyrzekła, porwała się z krzesła, y kazała wynieść gospo- dyni.

Bentley, odprawiwszy szczęśli- wą podróż, w czasie dziesięciu mie- sięcy powrócił. Gospodyni, którey mąż zdał rządy całego domu; wy- powiedziała, tak iak sobie ułoży- ła, pomieszkanie Bentleiowi.

Chciał się dowiedzieć od Nancy przyczyny tego, ile że zawsze regularnie wypłacał ugodzoną sumę, ale odpowiedź, którą mu dała, nie zaspokoiała go: udał się więc do gospodyni famev, pytając się iey: dla jakiey przyczyny nie chce go dłużey mieć w domu swoim. Uczciwość tey kobiety zrazu walczyła z niechęcią, niechciała odkryć Benteiowi prawdziwey przyczyny nieukontentowania, które miała. Postrzegł iakięś w niey pomieszanie; usilnie więc nalegał aby mu prawdę powiedziała. Nakoniec po długim wahaniu się, oświadczy-

ła mu: iż Jeymość wiele wizyt przyimnie, że się późno do domu powraca: słowem, że przedtym zawsze pokoy y regularność w domu iey była, niż im te pokoie namięta. Dołożyła, iż myśli ie puścić ludziom, życie spokojniejszye prowadzącym.

To objaśnienie zabijało nieszczęśliwego Bentleia z natury podejrzliwego, y zawisnego. Wszystkie słowa tey rozmowy raniły go głęboko, y zażłobowały się w sercu iego. Nagle wpadł w ponure zamyślenie, z którego po kilku chwilkach przyszedłszy do siebie,

zaklinał gospodynią, aby mu nie
nie tała, ale szczerą o wszystkim
powiedziała prawdę. Spostrzegła
się, iż nadto powiedziała; starała
się więc aby go wyprowadzić z te-
go pomieszania, twierdząc, iż
wcale nie ma przyczyny mieć w
podeyźrzeniu postęпки Jeymości,
ktorey nic nie można zarzucić,
tylko upodobanie w rozrywkach,
y zabawach właściwych wszyt-
kim młodym damom, które coś
znaczą na świecie.

Iednakowoż to upewnienie go-
spodyni nie zaniszczyło podeyźrze-
nia w Bentleiu: tey chwili wpadł

na myśl, iż znalazł w niey stróża, któremu by mógł naymilsze swoje powierzyć interessa. W pierwszym zapale zawiści, oświadczył tey kobiecie, iż ma niektóre powątpiewania o cnocie swoiey żony, że spokojność y honor iego w tym zawisł, aby ie objaśnił. Prosił ją, ażeby mu ieszcze na rok puściła stancyą, y ażeby miała na oku żonę iego, podczas drogi, w którą się ieszcze udać ma: że wkrótce powroci (powiedział) y że podług wiadomości, którą od niey odbierze, będzie chciał sobie postąpić. Przyczyny iak naypozorniey-

że, dodawały wagi nayufilnieyszym proźbom Bentleia.

Jesteśmy dowcipni w wynaydowaniu tych prawd, które często nieszczęśliwe dla nas wyprawdzają skutki. Można mowić, że iakaś przemoc niezwyciężona, gwałtem człowieka pociąga naprzeciw nieszczęściu. Z drugiey strony, chociaż jest rzeczą razem y nierozumną y złą, podrycać, nadstawiając ucha, podeyźrzenia zawistnego męża, często iednak takowy uczynek poczytany bywa za dowod przywiązania y poczciwości. Jest wrodzoną nam rzeczą

starać się o to, aby się uczynić potrzebnemi innym: podchlebia nam wielce, y prowadzi nas do pociechy panowania nad kim, pierwszej słabości serca ludzkiego, gdy kto potrzebuje naszej pomocy y wsparcia. Nie trzeba się więc dziwować, że gospodyni przyjęła ofiarę Bentleia, y przyrzekła pilność y najsćisleyszą, w sprawowaniu powierzonego iey zlecenia, wierność.

Okrutne podeyżrzenia, które dręczyły serce Bentleia; znikaly gdy obaczył żonę swoją. Tym czasem czynił iey niektóre delika-

tne rozwagi nad sposobem postępowania; ale miłość, która ie czyniła, umiała też ie ulagodzić. A do tego Bentley kilka tylko dni miał bawić w Londynie: nie chciał być przyczyną wylania łez nayıkochańszey kobiety, y żalow, któreby była zapewne wynurzała; poznał bowiem, że Nancy do cnot swoich łączyła charakter górny, y że, gdyby spostrzegła naymnieysze podeyżnienie, w nieukoioną nigdy wpadłaby żałość: starał się więc z myśli czarne zawiści rozpędzić chmury: zatrudniał się tylko staraniem, aby iey się

podobać, y przeświadczeniem się,
iż jest iedynie od niey kochanym.

Pożegnanie Bentleia, było nay-
żywfzym dowodem wielkiej mi-
łości iego ku żonie. Przytulał
ią z uprzejmością do pierfi, ale
słodkie wylewając łzy, których
zrzodło jest w sercu; mowił do
niey głosem uymuiącym: wiem, że
oyciec mój ma pilne oko na wszyst-
kie kroki twoie; od ciebie iedynie
zawisło moje poiednanie się z nim.
Moia fortuna jest w twoich ręku.
Tway sposob życia na świecie bę-
dzie dla niego prawidłem. Ten
ieżeli nie będzie naganny, iako mi
się

się spodziewać należy; przywroci mi nieomylnie affekt oycowski, a w ten czas nie będę w potrzebie szukania maiątek, które mię odrywają od ciebie: ale będziemy na zawsze, tak jest, na zawsze, moja Nancy! nierozdzielni. Nancy upuściła kilka łez na rękę męża swego — Ah! Bentley, czy możesz tak ze mną mówić, czy możesz wątpić o moim ku tobie przywiązaniu! (tu się rzuca na szyję Bentleya, nie mogąc daley mówić przed łzami, które rzęsiło z iey oczu wypływały) — Nie, moja Nancy; wierzę . . .jestem przeświadczony,

E

że mię kochasz . . . Ach! czy możesz mię nie kochać, najmilsza Nancy? mnie! który szczególnie dla ciebie żyję, który dla ciebie odrywam się od ciebie, wystawiam się okropnym przygodom, narażam się takim niebezpieczeństwom, które mię mogą na wieki, tak jest; na wieki od ciebie rozłączyć. (tu ją przytulił do siebie, łzami twarzy iey oblewając) na wieki rozłączyć! . . . oddalmy ten okropny przyszłości obraz . . . Znam, że moja Nancy jest wierna obowiązkom swoim, że może być dana na przykład wszystkim małżonkom. Ale,

moie kochane dziecie! (tu ią znowu do siebie przytula) nie dosyć na tym, aby bydź w własnych oczach cnotliwą, potrzeba aby dusza czysta była wszystkim widoma: iest to nakształt strumienia, któremu nie dosyć na tym, że ma zbawienne wody, potrzeba aby łączył przezroczystość do swoich dobroczynnych własności; potrzeba koniecznie, aby nieskażone sumnienie obiawialo y obwieszczało się wszystkim, nie zaspokoiając się własnym świadectwem.

Nayżywsze miłości dowody zakończyły to uprzejme pożegnanie
Eij

nie. Bentley zapewniony, o miłości y cnocie swoiey żony, z niecierpliwością o iak naypredszym myślał powrocie.

Nancy była w ciąży. Dnia pewnego spadła ze schodów: ten przypadek niezczęśliwy przytępił czas połogu. Dziecie, które na świat wydała, żadnego przecie nie miało uszkodzenia. Ta okoliczność wyciągała odmiany w sposobie życia: ustały więc bale, y całonocne zabawy.

Gdy Nancy tylko sama z sobą, że tak rzekę; obcowiała, wpadła

w smutne zamyślenie. To, co mąż iey do niey mówił, żegnając się znią; w świeżey tkwiało pamięci: a aczkolwiek te mądre rady żadney w iey postępkach nie uczyniły odmiany, lękała się z flusznością, aby te uwagi, które iey czynił, nie pochodziły z iakiego tajemnego zawiści źródła. Urodzenie wczesne dziecięcia trwożyło ją mocno; okoliczności niezgadzały się z prawdą: ztym wszystkim charakter iey ciągnął ją do rozrywek y uciech światowych, które tamują postępek rozsądku, y nie dopuszczają aby się światło uwagi wznacniało y rozszerzało.

Nancy, dnia pewnego, na komedyi siadła obok pewney damy, którą pierwszy raz widziała. Zaczęła z nią mówić. Spodobały się sobie wzajemnie, y oświadczyła jedna drugiey chęć bliższego poznania, y częstszego widywania się z sobą.

Nieznaiona dama nayprzód odwiedziła Nancy, która, nie pytając się tylko o pomieszkanie iey; odwiedziła ją wzajemnie. Gdy się bawi u niey, rota gwardyi konney przechodzi tą ulicą, Nancy, mniemając że który z familii Królewskiey poiedzie Xiążę, po-

szła do okna. Jeden z przejeżdżających stanął, przypatrując się z pilnością żonie Bentleia; potym weyźrzawszy na damę podle niey stojącą, dał widoczny znak wzgardy y niechęci. Nancy poznała oycę męża swoiego; do żywego była tknięta tym iego postępkim; a niemogąc dociec przyczyny tey urazy, ledwie żywa od żalu do domu przybyła.

Dowiedziała się potym, że ta dama była dawniey utrzymywana od pewnego lubieżnego starca; y że się wślawiła przez wielorakie nieprzyzwoyne intrygi. W ten

czas domyśliła się, za co odebrała ten znak wzgardy od oycy Benteia. Ta niepomyślna przygoda oświeciła ją znacznie, postanowiła zmniejszyć liczbę tych z którymi obcowała, y żyć z większą roztropnością y ołtrożnością.

Syn iey, którego sama karmiła, znacznie sił nabywał, tak, iż znać nie było, że się przed czasem urodził. Ile razy na to dziecie weyźrzała, rzęsiście wylewała łzy. Ządała, y lękała się prędkiego powrotu męża swojego. Po wielu rozmyślach, umyśliła zataić przed nim wiek tego dzicięcia. Sześć

miesiący miało, gdy się Bentley powrócił.

Nancy przyiała Bentleia z niezmierną radością, przez którą się zamieszanie przebiiało, którego utaić nie mogła. „Coż ci to moja Nancy? mówi do niej zadumiony Bentley; coż cię trapi? nie widzę w tobie tey wesołości, która jest towarzyszką uciech czyłtych y niewinnych? iakiś tajemny smutek cię pożera. Zdaiesz się przyimować z niechęcią moje uściśnienia. . . Odwracasz odemnie oczy, . . chcesz utaić lzy . . Nancy!„ . . .
(tu mu się na szyię rzuciła) Już

przypuszczał do serca Bentley zapalczywość zawiści, ale przymilenia żony iego oddaliły od niego nieufność y podeyźrzenia. Całował, y do serca przytulał syna swego. Widok tego miłego stworzenia wzbudził w nim chęć żywą starania się, iak nayusilniey, aby się z oycem pojednał: a dowiedziawszy się, iż niebezpiecznie choruie, umyślił poyść do niego, aby u nóg iego odpuszczenie pozyskał. tym umyślem odszedł, upewniając żonę, iż na wieczera powròci.

Bentley, podczas owego serdecznego uściskania, kilka razy się py-

tał o wiek tego dziecięcia. Nancy zawsze unikała odpowiedzi, a mąż nie spostrzegł iey zamieszania, y milczenia wtey mierze.

Gdy z domu wychodził, zatrzymała go gospodyni. Nie miał wtenczas ochoty, badania się, jeżeli wykonała iey powierzone zlecenie: ale weyźrzenie y migi wiele znaczące tey kobiety, dały mu do zrozumienia, iż się od niey czegoś osobliwszego miał dowiedzieć. Poszedł za nią do izby. Zamyka z miną tajemną y ostrożną drzwi. Niepokoyność okrutna wznaga się w sercu Bentleia

Przypomina mu ta kobieta, to zlecenie, które iey dał, wyjeżdżając; (tu się kraiało serce Bentleia) powiada: że niechętnie tak delikatney podieła się materyi: że iego nalegania, iego proźby, iego rozkaz wyraźny iest iey pobudką do oświecenia go w materyi tyczącey go zbliżka . . — Ach! mów-że WMPani . . mów . . zakrwaw mi serce . . Moia żona! . . moia żona! . . — Mocno mię martwi ta okoliczność, o której WMPanu doniosę, ale mając go za człowieka rozeznanego . . — Kończ WMPani . . czym iest

zhańbiony? — Mój honor, Mci Panie, zabrania mi zataić przed WMPanem najmnieyszą okoliczność — Oh trzeba mi wszystko powiedzieć. — Syn WMPana . . . — Y coż, syn mój? — Nie wczasie się urodził. — Ach com usłyszał! (tu na krzesło upada) — Chciałam zbliska widzieć to dziecko, ale mnie przypuścić nie chciano. — To dziecko więc nie jest moim synem! . . . Nie zbliżay się do mnie . . . sam sobie nie dowierzam, uczuiesz pierwsze zapaly mego gniewu . . . tyś mię, okrutnico? śmiertelnie zraniła . . . Dla tego nie

chciała mi opowiedzieć wieku tego nienawistnego dziecięcia. . . . y ieszcze z przymileniem, zdrazieckim przymileniem! na łono moje przyniosła, . . . ten dowód hańby moiej . . . a twoiej, zdrayczyno! niewierności . . . Ach! z moiej ręki zginiesz, bez wstydną kobieto . . . Ciebie, y ten przekłety twego przeniwierstwa płód zamorduję . . . krwią się wazą napawać będę, . . . a ten widok paść będzie moje oczy. . . Porywa się z krzesła, bieży do pokoju swej żony, ale go gospodyni zatrzymuje; wraca się y na krzesło zmar-

twiały upada. Łzy rzeźiste wylewa) — Nędzny! . płaczysz! nie masz tyle odwagi abyś się zemścił! . . Ach! opuśćmy ją raczey, zostawmy ją ohydzie, zgryzotom. . . tak jest, zgryzotom, które się za mnie zemszczą, y ustawicznie przed oczy iey wystawiać będą iey zbrodnią . . y moją miłość . . pòyde do oycy; poyde, opowiem mu moje unartwienia, moje boleści. Dofyć iestem ukarany: przepuści mi, przywroci mi swoy afekt. Otoż to są skutki przekleństwa iego!

W tym pomieszaniu bieży do

domu oycy swego, wpada do pokoju; lecz jaki widok dla Bentleia! starzec co tylko skonał, rozściągiony na marach, otoczony familią rozplywającą się we łzach! — mój oycze! . . . tak jest, odpowie mu jeden z braci jego; twój oyciec! . . . twoie szalone małżeństwo przyspieszyło mu zgonu. Ostatnie słowa jego były pełne gniewu y niechęci ku tobie — Przebóg! w tych-że sentymentach nienawiści przeciwko nieszczęśliwemu synowi, umarł mój oyciec? — wydziedziczył ciebie — ach! coż mi wspominasz o dobrach, o dzie-
dzic-

dziectwie! przybiegłem tu, przybiegłem uściskać nogi oycowskie, zebrać powrocenia mi łaski oycowskiej, potrzebnej do uszczęśliwienia duszy czułej . . . Przyszedłem . . . abym umarł przy nogach jego . . . Odrodni bracia! niczego od was nie żądam . . . Szarpcie między się fortunę oycy mego . . . dopuście, abym tu umarł . . . tu w tym domu, gdzie się urodził . . . gdzie był szczęśliwy . . . Ach, mój oycze!. Bieży do marow. Berklas wuy jego, który go zawsze kochał; zatrzymuje go, mówi do niego z

F

dobrocią y cieszę go łagodnemi słowami. Czytaię testament. Bentley nic nie słyży. Napelnioną ma myśl tym, czego się dowiedział, y co ferce iego wkroś przerańilo. Wystawiał sobie, iż był zwiedziony, oszukany od niegodziwey kobiety, która go ogołociła z familii, fortuny, y honoru. Oczy miał wlepione w zwłoki tego, który mu dał życie, który go wychował, a którego on okrutnie obraził, w fromotne wchożąc związki. Iakież to obraz okropny, dla nader czuley, nader poruszoney y zbolałey duszy Ben-

tleia! nie rychley wyszedł z tego letargu zmysłów, aż skończono czytać testament. Berkley rozumiał, iż te ponure zmieszanie, w którym widział swego siestrzenca; pochodziło z wiadomości, iż mu oyciec tylko ieden szeląg odkazał. Rozżalony losem Bentleia ten wspañiały wuy, wziął go do inszego pokoju, y usiłował iak naylepiey omawiać. postępek nie boszczyka — Nie dziedzictwa ia żałuję; oh nie (powiedziałem iuż) ale affektu, ale serca oycowskiego. Byłby mi ie przywrócił, byłby się ulitował lez moich: wszystkie
F ij

moje umartwienia wylałbym na łono jego. — Postęпки żony twoiej iątrzyły go co dzień bardziej . . . iey nieśława jest publiczna. — Iey nieśława! . . . ach . . . czyż ia mam o tym wątpić! — całe miasto widziało ią ściśle sprzyia-znioną z kobietą bez czci y pocziwości.

To nowe oskarzenie Nancy, nową śmierć zadało Bentleiowi. Sciłkał wuia swego z zapalczywością rospaczy. Łkaiąc mocno rzekł do niego, często się zatrzymuiąc, nie mogąc przed łkaniem y łzami mowić: oh, mój ty ie-

dyny, ty serdeczny przyjacielu! wiesz o całym nieszczęściu moim. Stałem się synem nieposłusznym. Bez woli oycy mego wszedłem w obowiązki, które mię wiążą do niecnoty, y przeniewierstwa . . . Wszystkom poświęcił kobiecie, którą kochałem y wielbił . . . nie wyobrazałem sobie inšzey fortuny, inšzego szczęścia, tylko obrocić na się iey oczy, wzdychać przy iey nogach . . . Mamże ci powiedzieć? . . . ach! za coż przed sobą nie mogę zataić! . . . upatrzyła czas podròży moiey, aby mię zdradzić, aby mię zhańbić,

y udzielić mi ohydę postępków
swoich. Posromociła łoże moje;
zabiła mię, nie dając mi śmierci
tyfiącznymi ranami . . . To dziecko
. . . którem przyciskał do siebie!
. . . nie mógł domowić Bentley,
potok łez przerwał mu słowa.

Berkley starał się wydzwignąć
Bentleia, (że zażyję wyrazu au-
tora Angielskiego (z tey przepa-
ści bólów. Zaprowadził go do
siebie. — Nie wracay się (mowił)
więcey do żony swoiey; będziesz
miał u mnie pomieszkanie. Po-
rozumiem ia się z nią, da się na-
kłonić, iż zezwoli na dobrowolny

rozwód: odmieni imię swoje, y
więcey cię martwić nie będzie. —
Więcey mię martwić nie będzie!
. nie znałeś więc kochania! . . .
iey obraz, oh! iey obraz trwać bę-
dzie nieskończenie w zakrwawio-
nym fercu! ach! czy można, abym
o niey zapomniał! obaczysz ją, bę-
dziesz widział iey powaby . . .
zdawać ci się będzie niewinną . . .
O! . . . gdyby nią była! . . . potępi-
łem ją na doniesienie prostej ko-
biety! doniesienie bez dowodu y
powagi! . . . Ale mi powiadasz, iż
ją widziano zyiącą w ścisley przy-
jazni z wzgardzoną kobietą? aż

nadto wszystko prawda . . Nancy
mnie nie kochała! . . innego ko-
chała . . Bieź, bieź, mój wuiu,
spuszczam się na twoje przywią-
zanie . . politowanie . . (Ber-
kley wychodził; pobiegł za nim.)
Zaśluzyla tyśiac razy umierać. . .
Ach! czyż ona może te doznać
udręczenia, które mi sprawiaie? . .
lecz gdy straci imię moiey żony,
niech przynaymniey tyle iey zo-
staie fortuny, aby nie była w nie-
dostatku . . Ach, mój wuiu; gdy-
by miała bydź nieszczęśliwą! uła-
godź, iak możesz, ten cios, który
iey zadamy; powiedz iey . . żem

ią kochał . . że . . Ach! na coż
mię zdradziła. Już mię więcej
nie obaczysz, umrę z żalu y z rospaczy.
Czy można wytrzymać takowe
nieszczęście!

Bentley z głębokiego bolu wpa-
dał w zapędy naygwałtowniey-
szej rospaczy. Raz usilnie pro-
sił wuią, aby poszedł do żony ie-
go, drugi raz zaklinał go, aby nie
odchodził. Płakał, wzdychał,
łkał na przemiany: czasem żywym
nieszczęścia swojego przeięty obra-
zem, biegał, wrzeszczał, rwał włosy,
krwawił twarz, y tłukł głowę
o ściany; czasem rzucił się na

krzeńo, pogrążony w ponury smutek, nakształt martwego posągu, żadnego życia, ani bólu niedawał znaku. Nigdy natura ludzka, wystawiona wszystkim pociskom przeciwności, bardziey poruszającego nie wystawiła widoku!

Nancy, niestety! nie wiedziała o swoim okropnym przeznaczeniu; wyglądała męża swego z niecierpliwością prawdziwey miłości. Zatrudniła się sama, ubierając iak najpiękniey dziecie, aby dała uczuć mężowi wszystkich powabów uprzejmości małżeńskiej. W samey rzeczy, czy może być dla

oczu oycowkich przyjemniejszy widok, y bardziey go intereślujący, iako dziecko, które rozeznawiając oycę swego, uśmiecha się do niego z owym wdziękiem pierwszego wieku; wyciąga ku niemu niewinne rączęta, aby mu się przy-milało, y nieiako oświadczało wdzięczność? Nancy nawet izbę tę, w której z mężem wieczerzać miała, przyozdobiła w kwiaty, rachowała godziny, chwile, y momenta, każdy pojazd, który przez tę szedł ulicę, rozumiała być pojazdem Bentleia. Niepokoyność nastąpiła. Trwoga wewnętrzna,

która zwykła poprzedzać iakie wielkiefzcześnie, opanowała iey ferce, coraz się bardziey pomnażała; nie wiedziała ktòry domysł przypuścić, y który odrzucić . . Bentleia tak długo nie widzi! . .

Odbiera list od niego, oddziera z niecierpliwością pieczęć, czyta: aż tam okrutne wyrzuty, zapalczywość gniewu, y wszystkie groźby pomsty wyrażone widzi. Nancy wątpi przez nieiaki czas o rzeczywistości tego, rozumie że się to we śnie dzieie. Mąż między infzemi oskarza ją, iż na złe użyła iego zaufania, kończy,

twierdząc, iż ma dokładne dowody tego, co iey zarzuca, y że się nie powinna spodziewać więcey go obaczyć . . . Więcey go obaczyć! . . . mnie posądzać o winę! (zawołała Nancy.) wtym stanela iak wryta, ściśnione mając ferce, naymnieyszego nie rzekłszy słowa. Iest to okropne milczenie wielkicy boleści; sen z oczu iey znika, nie spuszcza ich z dziecięcia swego, ktòre od siebie nie odala, oblewając ie łzami: zadnego nie przyimuie pokarmu, nie wie gdzie się Bentley obracał, a choćby go też y widziała, czyby

się mogła spodziewać oczyścić się przed nim zupełnie, y pokazać niewinność swoją? to nagle wzruszenie iey duszy, sprawiło gwałtowną malignę, którą udzieliła dziećciu.

Już tydzień miał, iako Bentley te dwie nieszczęśliwe nie widział istoty. Przymuszony prawie od wuia poiachał z niektórymi przyjaciółmi na wieś, o czterdzięści mil od Londynu odległą. Wprzeciągu tey podróży, obowiązał się Berkley nakłonić Nancy do zezwolenia na rozwód. Pošzedł tym końcem do iey pomie-

szkania, chce się z nią widzieć, y powiada nawet przyczynę przybycia swego. Nie wykonasz ten okrutny zamiśl (zawołała zapłakana gospodyni; rzucając mu się do nóg y wyciągając ręce ku niemu) Mci Panie, jeżeli masz cokolwiek ludzkości, chciey dać znać JMPanu Bentleiewi, aby przybywał, aby przybiegał, zachować przy życiu tę nieszczęśliwą damę, która podobno, już tylko kilka chwil ma do śmierci. Ach! Mci Panie, naylepsze w życiu uczynisz dzieło. Niech ją mąż wysłucha; jest wstanie pokazania niewin-

ności swoiey: wfamey rzeczy iest niewinna; iam to iest nieszczęśliwa (mowiła daley, wftaiąc) ktòram sprawiła wifzystkie iey przeciwności. Iey los mię wkroś przeraża. (dodała rozpływaiąc się we łzach) cnotę samą miałam wpodeyźrzeniu . . . oskarżyłam . . . obaczysz WMPan, ferce ci się padać będzie na ten widok. Chodź WMPan ze mną. Wprowadza go do pokoju. Mcia Pani (rzecze do Nancy) bądź dobrej myśli; oto wuy JmPana Bentleia. Leżała prawie konaiąca na łożu, przytulaiąc do ferca chore dziecko, ktò-

które łzami skrapiała. Podnosi głowę, iakby się z tamtego świata wróciła — Pan Bentley . . . a gdzież on jest? . . . — Jam jest iego wuiem; Mcia Pani, y przyszędem; abym . . . Nie może dokończyć wkròs przeięty litością, siada przy łożu, nakoniec, ochraniając iak nayostrożniey sytuacyi tey nieszczęśliwey; opowiada iey przyczynę zawiści sistrzeńca swego; wspomniał y o dziecięciu. Nancy dobywa wygallego głosu, ktòry łkania przerywały; usprawiedliwia się ze wszystkiego Berkleiowi sposobem tak uymuiącym, tak

G

oczywiſtym, iż on zupełnie prze-
świadczony o niewinności iej,
przyrzeka być poſrzednikiem u
Bentleia: czuie nayżywſze roz-
rzewnienie, y razem z nią płacze,
— Umieram ſpokojnie, MciPanie,
zbliżam ſię już do krefu moich
nieſzczęśliwości, ponieważ WMPa-
na przeświadczyłam, o niewin-
ności moiej; ponieważ bierzefz
na ſię ſtanie bronięcia pamiątki
moiej, y być zaſtępcą u męża
nieſzczęśliwey małżonki! gdy-
bym go mogła ieſzcze przed
śmiercią widzieć, proſiłabym go
o łaskę dla tego nieſzczęſnego

dziecka . . które mu czasem przy-
pomni matkę. (tu bardziej łkać
poczęła) Przebòdż! cò widzę! . .
MPanie . . ratuy mię . . moje
dziecie . . umiera! . . Boże mòy!
. . kochane dziecie! . .

Rzuca się z krzykiem na to
niewinne stworzenie, usta swoje
na zlodowaciałe kładzie usta.
Rzekłbyś, że ta nieszczęśliwa ma-
tka, chce mu udzielić swej duszy.
Iest to zapalczywość rospaczy!

Berkley nie może wstrzymać
tego widoku okropnego. Odcho-
dzi, polecając usilnie pieczy gospo-
Gij

dyni staranie o Nancy, y zapewniając ją, iż natychmiast wyjeżdża na wieś, aby sprowadził Benteleia.

Nancy wpadła w mdłości, które się kazały o iey życie obawiać. Gospodyni chce w tey chwili umarłe dziecko odebrać, którego widok pomnażał bardziey boleści rospaczaiącey matki. — Nie wydrzesz mi moiego dziecięcia: zawsze będzie przy boku moim . . w moim sercu . . aż do tey chwili, która nas złączy. (całuje y łzami ie oblewa) kochane dziecko! . . już po nim! . . Po długim mil-

czeniu: szczęśliwe jest rzekła.. mało żyło; wnet y ia się do niego przyłącze . . Ale gdzież jest ten dobry wuy moiego męża? . . niestety! . . wszystko mię opuszcza, wszystko! ty tylko (rzecze do gospodyni, podając iey rękę) ty jedna jesteś, która mi przecie zechcesz ostatnią uczynić przyługę. Miew staranie, zaklinam cię, aby po śmierci moiej to dziecko w moją trunę włożono . . na moje łono — Ach! Mcia Pani, oddal z myśli ten okropny obraz, wszystkiego się od nieba spodzieway. Bentley wnet przybędzie;

wuy iego WMPani stanem poruszony, wyszedł, aby go iak nayprędzey przyprowadził. Ciesz się WMPani, będzie ci oddana sprawiedliwość — Już nie czas. Od Boga samego czekam tey sprawiedliwości . . . ktòrey mi ludzie odmowili . . . ale . . . nie obaczę już męża mego! . . . wuy iego nie wyrazi mu tego udręczenia, ktòre mi sprawuie. Zastużyłam na moie nieszczęście. Napiszę do niego . . . niech mu oddadzą mój list iak nayprędzey . . . Ach! gdyby mógł tu stanąć, nim skonam, gdybym mu mogła ieszcze powiedzieć . . . iak bardzo go Kocham..

Gospodyni wstrzymuje rękami swemi tę niezcześnie kobietę; która kilkanaście razy porzucała pióro, y znowu je brała w rękę, wznosząc do nieba oczy, y potem spuszczaiąc je na papier łożami skropiony. Po wielkich usiłowaniach pisać skończyła. Umyślny, takowy list oddaie Bentleiewi.

„ Wiem wszystko, wiem, że
„ mię pozory oskarżają, a ja nic
„ nie mam sobie do zarzucenia.
„ Dowiesz się od twego wuia
„ niektórych szczegulności, które
„ zupełnie okażą niewinność mo-
„ ją. Ani chcę, ani mogę wspo-

„ minać miłość moją ku tobie;
„ nigdyś nie wyszedł z serca
„ mego, nigdy cię nie obrazi-
„ ła, zawżem ciebie kochała, a
„ ty mię zabijaasz! . . odpuszczam
„ ci . . kochać cie będę aż do
„ grobu. . . moje nieszczęście fwey
„ doszło pełni. To roskofzne
„ dziecko, ktòrego urodzenie spra-
„ wia moją zgubę, iuż nie żyje;
„ iuż nie ieſtem matką, Bentley!
„ . . martwego tylko mam przy
„ sercu trupa . . nędzną ofiarę
„ moich nieroftropności, y nie-
„ względów . . a twoiey niespra-
„ wiedliwey zawiści . . Ale czy

„ ia ciebie powinna oskarzać?
„ iam wszystko działała, sama
„ iestem winowaycą. Śmierć
„ moja pomści się śmierci mat-
„ ki moiey; przepowiedziała mi
„ tę ciosy które mię dziś zabi-
„ iaią. Niestety! . . wtenczas
„ otworzyłam oczy, gdy ie wnet
„ będzie trzeba zawrzeć na wie-
„ ki! siły mię opuszczaią
„ proszę cię . . zaklinam cię, a-
„ byś się spieszyl mię widzieć...
„ abyś mógł mieć przynaymniey
„ pociechę, słyścić z ust moich,
„ świadectwo mey niewinności...
„ oby się ta w ostatnim we-

- „ stchnieniu moim pokazała! . . .
„ Chodź, kochany y niešťczęśli-
„ wy mężu, przybyway stwier-
„ dzić na ustach moich nasze
„ poiednanie, gdy ieszcze mają
„ uczucie . . Bentley! . . kochany
„ Bentley! . . więcey cię nie o-
„ baczę! mròz śmiertelny mię
„ przeymuie . . Zycie mie opu-
„ szcza . . znika iak mgła; a za-
„ słona wieczności się odchyła.
„ Zostań z bogiem . . żegnam
„ cię na zawsze . . Zostań z bo-
„ giem . . . przybędziesz! iuż
„ mię nie zařtaniesz! . . skrop
„ łzami moie sinutne zwłoki . .

„ nażwyw mię ieszcze twoią żoną;
„ powiedz, że mi odpuszczasz . . .
„ że mię kochasz ; połóż rękę
„ na serce moje: uczucie ieszcze
„ te dowody twoiey miłości . .
„ żałować mie będziesz . . z tą
„ pocieszającą myślą umieram.

Bentley nie skończył czytać listu, wypada, bierze pocztę, y w sześciu godzinach przybywa, albo raczey przylatuje do pomieszkania Nancy. — Gdzież jest moja kochana Nancy? . . niech-że ją widzę , niech do nóg iey upadnę . . boże! upada na ciało żony swoiey. Jakżeż ją widzi! w

ostatnim zgonie trzymającą dzie-
cie przy sobie, bez zmyśłów, nic
nie widzi, nic nie słyzy! woła
na nią, przyciska ją do serca swe-
go; krzyk miłości y boleści roz-
lega się po izbie Nancy powlo-
kła oczu, ścisła mu rękę; wle-
pia wzrok w niego, y umiera,
spuszczając głowę na łono nie-
szczęśliwego męża.

Odrywają go z tego okropne-
go miejsca. Zył przecie, ale
rozum stracił. Szalał ustawicznie
imię wspominając Nancy, chciał
sobie życie wydrzeć, oddać go

musiano do *Bedlam* (*) gdzie ściśle zamknięty y strzeżony skończył po dwóch latach nędzne życie.

Przeraźliwy to przykład okropnych skutków nierostropności, zawiści, y umysłu zbyt fklonnego do podeyżrzenia!

[*] *Bedlam dom w Anglii, w którym szalonych ludzi zamykają.*

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several lines and appears to be a list or a series of entries, but the characters are too light to be read accurately.

KATALOG

*Komedyi y niektórych Ksiąg wyszłych
z pod Prassy*

u P. DUFOUR Roku 1778.

M MIŁOSC Sympatyczna Komedyja	Zł.	3.
GRACZ Komedyja	-	3.
BEWERLEY czyli Gracz Angielski Tra- gedya	-	3.
DZIEDZIC Komedyja	-	3.
MŁODA INDYANKA Komedyja	-	2.
PIGMALION Scena Liryczna przez P. J. J. Rouffeau	-	1.
Le SOUPCONNEUX Komedyja Francuzka		2.
MEDEA y JAZON Baliet Tragiczny, po Francuzku y po Polsku		1.
NEDZNIK Komedyja	-	2.
BLIZNIETA Komedyja	-	3.
MINNA, BARNHELM, czyli szczęście żołnier- skie Komedyja w pięciu Aktach.		3.
PRZESLADOWANI Tragedya we trzech Aktach.		3.
WESELE TROISTE, Komedyja w jednym Akcie.		2.
EUGENIA Dramma w pięciu Aktach.	-	3.
ZMYSLONA NIEWIERNOSC Komedyja w ie- dnym akcie z Francuzkiego przetłomaczo- na.		Zł: 2.
ROZTARGNIONY kom: w pięciu aktach.	Zł:	3.

NEDZA USZCZESLIWIONA, Op
aktach -

ZWYCIESTWO PRAWDY, czyli
zonia Zemfzczona

KATECHIZM FRAMAZONSKI po Fran-
cuzku, we Francyi drukowany każ-
dy Gradus - - - - - 1.

KROTKIE ZEBRANIE METAMORFOZ
OWIDYUSZA po Polsku y po Fran-
cuzku - - - - - Zł: 2. gr: 15

KAZIMIERZ WIELKI, na dobrym pa-
pierce in 4to - - - - - 4.

O WOLNOSCI CZŁOWIEKA przetłomaczone
z Francuzkiego y wydrukowane w
Krakowie - - - - - 1.

SYDNEY Y ZENNY Powieść Moralna prze-
tłumaczona z Francuzkiego, 1. fl. 15. gr.

POWIESCI MORALNE P. Marmontela 13 cze-
ści czyli 3 Tomy 8vo. - - - - - 26

KOCHAJĄCY SIĘ w nieszczęścia różne
wprowadzony, nakoniec szczęśliwy Czło-
wiek, z kopersztyhami, dwa części in 8vo. 6. zł.

NANCY Powieść moralna. - - - - - 2.

Pod Prassq:

OMYŁKA, Komed: we dwóch aktach, z Fran-
cuzkiego przetłomaczona.

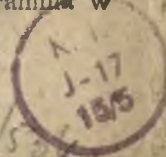
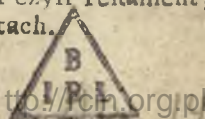
KRETOLEWICZ Kom: we trzech Aktach Zł:

SKAPIEC Komedyja pięciu Aktach P.

Moliera przetłomaczona - - - - - Zł:

AMANT Autor y Ruga Komedyja w ie-
dnym Akcie z Francuzkiego - - - - - Zł:

KLEMENTYNA czyli Testament, Drama w
pięciu aktach.

XVIII. 1.

1.250